

SANDIE JONESOVÁ

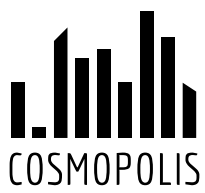
PRVNÍ

BYLA ZÁROVEŇ TA POSLEDNÍ...

CHYBA

COSMOPOLIS

SANDIE JONESOVÁ

PRVNÍ

BYLA ZÁROVEŇ TA POSLEDNÍ...

CHYBA

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © Sandie Jones, 2019

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Michaela Martinová, 2021

Cover Photo © ruigsantos / DepositPhotos.com

ISBN 978-80-271-1060-5

*Pro Roba,
který mě naučil věřit,
že nic není nemožné.*

Prolog

Když na mě pohlédla, v očích se jí zračila taková vřelost, jako by mi bez váhání svěřila svůj vlastní život, a já jsem si na okamžik pomyslela, že to nedokážu.

Ale potom jsem si vzpomněla, co udělala, a najednou jsem se znovu uklidnila. Kdo s čím zachází, tím také schází, a ona si zaslouží všechno, co ji čeká.

Důvěra je zvláštní věc. Tak dlouho trvá, než se vybuduje, ale ve vteřině se rozpadne na kusy.

Neměla by mi věřit – bude to její zhouba.

Část I

SOUČASNOST – ALICE

1

„Sophie, jdeme!“ houknu z předsíně. „Livvy, kde máš domácí úkol?“

Zafuní a odběhne z kuchyně. „Myslela jsem, žes mi ho dala do tašky.“

„Jsem tvoje matka, ne tvůj otrok. A kromě toho už ti je osm, měla bys být trochu zodpovědnější.“ Rozčiluje mě, ale abych pravdu řekla, s radostí bych jí školní tašku balila ještě dalších deset let, kdyby to znamenalo, že moje holčička zůstane ještě na chvíli malá. Zdá se, že vyrostla mrknutím oka. Jak mi ten čas mohl tak rychle protéct mezi prsty?

„Tady je!“ zavolá. „Máš moji koupací čepici?“

„Panebože, Olivie, copak vy jdete dneska plavat?“

Vystrčí jeden bok do strany a ruku položí na druhý se vší drzostí své patnáctileté sestry. „No jo, je středa.“

„Rychle utíkej nahoru a podívej se do vrchního šuplíku. Počítám do pěti, tak ať už jsi dole. Sophie, jdeme!“ Na konci věty už křičím.

Netuším, co moje starší dcera tam nahoře dělá. Zdá se, že jí každý den trvá o pět minut déle, než si vyžehlí vlasy, tužkou namaže černé linky pod očima a přifoukne pusou zvětšujícím leskem na rty, nebo co to vlastně používá. Když se konečně objeví, vypadá nepopíratelně úžasně, ale je to do školy opravdu nutné?

„Nemůžu ji najít!“ zavolá Olivia.

„Máme zpoždění!“ křiknu, než celá zadýchaná vyběhnu schody. Cítím tíhu na hrudi, jako by mi tam ležela pevně stočená pružina, jak se zoufale probírám dcerčinými ponožkami a kalhotkami. „Jestli ji tady najdu...“ řeknu, ale větu nedokončím, protože si sama nejsem jistá, čím jí vlastně vyhrožuju. „Měla jsi ji na sobě minulý týden?“

„Ano,“ odpoví tiše, vědomá si mojí nálady.

„A pamatuješ si, jestli sis ji přinesla domů?“

„To určitě jo,“ řekne s jistotou, protože ví, že jakákoli jiná odpověď mě vytočí do vrtule.

Sevření na prsou povolí, když v rohu zásuvky zahlédnu matnou gumovou čapku. „Skvělé,“ zabručím si pod vousy, než cestou ze schodů dodám: „Livvy, už se konečně prober. Sophie, jdeme do auta!“

„Už jdu!“ křikne popuzeně, jako kdyby to řekla už třikrát. Jak to mám vědět, když jí tam nahlas vyřvává muzika?

Vklouzne na sedadlo spolujezdce a okamžitě sklopí sluneční clonu, aby se za jízdy prohlédla v zrcátku.

„Copak ti na to hodina nestačila?“ zeptám se.

Odfrkne si a tak okázale, jak jen dokáže, zaklapne stínítko zpátky.

„V kolik večer přijdeš?“ zeptám se o deset minut později, když se k ní nakloním a nastavím jí tvář. Váhavě mě políbí, což začala znovu dělat teprve nedávno, protože jsme se dohodly, že budeme parkovat trochu dál od školy.

„Máme doučování z matiky, tak asi půjdu po škole ještě tam,“ odpoví. „Co bude k večeři?“

Právě jsme snídaly, do oběda zbývají nejméně čtyři hodiny, a ona už chce vědět, co bude k večeři? V duchu si vybavím obsah ledničky. Žádná sláva, nic zdravého. Mohla bych nanejvýš narychlo ukuchtit těstoviny.

„Co by sis dala?“ usměju se.

Pokrčí rameny. „To je jedno. Něco dobrého.“

Přítáhnu si ji k sobě a políbím ji do vlasů. „Tak utíkej. Když budu mít čas, skočím do Marks and Spencer.“

Usměje se a vystoupí z auta. „Tak zatím, Livouši blbouši.“

„Čau, ksichte,“ zachichotá se její mladší sestra ze zadního sedadla.

Když projíždíme kolem ní, stáhnu okénko a zavolám na ni, ale ona už má nos zaborený v telefonu a nevidí, neslyší, co se kolem ní děje. „Rozhlédni se kolem sebe,“ pošeptám jí. „Nikdy nevíš, co ti může utéct.“

Doběhneme s Olivíí do školy, což v těchto podpatcích není jednoduché. „Mám tě moc ráda,“ řeknu, než rychle vyrazí na hřiště hrát netball, ani se neohlédne.

„Paní Daviesová, můžete na slovíčko?“ zavolá na mě přes hřiště slečna Wattsová. Schválně se vyhýbám očnímu kontaktu. Na tohle nemám čas. Podívám se na hodinky, abych jí dala najevo, že spěchám.

„Promiňte, bude to jen minutka,“ řekne. „Nepůjdeme do třídy?“

Znovu pohlédnu na hodinky. „Můžeme to probrat tady? Už tak mám zpoždění.“

„Samozřejmě. Já jen, že...“ Nenápadně se rozhlédne kolem, ale ještě je dost brzo, takže žádní jiní rodiče nejsou na doslech. „Jen že jsme tu včera na hřišti měli takový malý incident.“

Srdce mi vynechá a zamračím se. „Jaký incident?“ zeptám se s nuceným klidem.

Učitelka mi položí ruku na paži, aby mě uklidnila, což má na mě spíš opačný účinek. „Nejde o nic vážného,“ odpoví. „Pár děvčat si vjelo do vlasů.“ Obrátí oči v sloup. „Však víte, co holky dokážou.“

„Olivie se to týká také?“ zajímám se.

„Zřejmě ano. Vyměnily si pár sprostých slov a Phoebe Kendal-

lová tvrdí, že jí Olivia vyhrožovala, že už si s ní nebude hrát. Jsem si jistá, že nešlo o nic jiného než o dětské pošťuchování, ale Phoebe z toho byla docela špatná.“

To si dokážu představit. „Olivia se mi večer o ničem nezmínila. Vy už jste s ní mluvila?“

„Včera jsem si ji vzala stranou,“ řekne a znovu se rozhlédne kolem, než potichu pokračuje. „Jde jenom o to, že to není poprvé, co se Olivia zapletla do podobné roztržky.“

Podívám se na ni a snažím se přečíst výraz v jejích očích. „Aha,“ dostanu ze sebe nakonec.

Slečna Wattsová se nakloní blíž. „Normálně je to takové bystré a veselé dítě, chce být s každým kamarád, ale několik posledních týdnů...“

Lámu si hlavu, co se mohlo změnit. „Promluvíme si s ní a zjistím, co se děje.“

„Možná by bylo dobré, kdybyste za mnou přišli, abychom to spolu mohli probrat,“ nakloní hlavu ke straně. Svým blahosklonným úsměvem mi připomíná terapeutku, k níž jsem jednou zašla. Tu, která mě požádala, abych zavřela oči a představila si, že ležím na opuštěné pláži, slunce mě hřeje na kůži a nohy mi omývají drobné vlnky.

Už jsem se k ní nevrátila. Jednat se mnou jako s pětiletým dítětem nefungovalo tenkrát a rozhodně to nebude fungovat ani teď.

„Ráda se s vámi i s panem Daviesem sejdu dneska po vyučování, jestli máte čas,“ pokračuje slečna Wattsová.

„Nathan... pan Davies je bohužel na služební cestě. Přiletí zpátky dneska odpoledne.“

„Aha, dobře, tak možná jindy,“ oduší. „Určitě nejde o nic, čeho bychom se museli obávat, jen na ni musíme dohlédnout.“

„Jistě,“ odsouhlasím, otočím se na podpatku a vrazím přímo do děvčat skákajících panáka. „Večer si s ní o tom popovídám.“

Omluvím se naštvaným dětem a po špičkách přejdu přes čísla napsaná na asfaltu zářivou barvou.

„Páni, nejsi takhle po ránu nějaká vyparáděná?“ poznamená Beth, když kolem mě prolétne v teniskách a elastických běžeckých šortkách se svou dcerou Millie v závěsu.

„Ahoj princezno,“ pozdravím nabručenou osmiletou holčičku. „Co se děje?“

„To *ona* vstala pozdě,“ odpoví Millie a směrem ke své matce teatrálně obrátí oči v sloup. „A my za to teď *všichni* platíme.“

Beth se otočí a vyplázne na nás jazyk. „Jenom zavedu tuhle malou dámu dovnitř a půjdu s tebou.“

Poklepu si na hodinky. „Mám zpoždění!“ zavolám za ní. „Uvidíme se později!“ Ale to už je i s Millie na hřišti. Vyjdu ven, vím, že mě za chvílku doběhne.

„Tak kam se chystáš, že jsi tak vyšňořená?“ zeptá se napůl vyčítavě, když mě dožene. Podívám se na svoji černou sukni – je pravda, že je lehce upnutá. A moje červená halenka má možná poněkud hluboký výstřih. Ale sako ho alespoň trochu zakryje. Najednou mě napadne, co si asi musela myslet slečna Wattsová, a přitáhnou si ho blíž k tělu.

„Copak musím někam chodit, abych se trochu upravila?“ Vesele se zasměju, i když mi Olivia pořád vrtá hlavou.

„Cokoli kromě pyžama nebo oblečení do tělocvičny není v tuhle denní dobu normální,“ prohlásí Beth. „Takže jo, fakt není fér, že vypadáš takhle, když jsme my, ubozí smrtelníci, ani neměli čas vyčistit si zuby, a zcela určitě by to nemělo být dovoleno.“

„Je to jen normální pracovní oblečení,“ oponuju. „Nic mimořádného.“

Zrudnu a ona povytáhne obočí. Koho se snažím obelhat?

„Já ti teda věřím, i když tisíce jiných žen by ti to nespolkly,“ řekne a mrkne na mě.

Usměju se, ačkoli cítím, jak mi do tváří stoupá horkost. „Slyšela jsi něco o tom, že se holky včera pohádaly?“

Zmateně se na mě podívá a zavrtí hlavou. „Ne, proč, co se stalo?“

„Slečna Wattsová mi řekla jenom to, že se mezi sebou trochu pošcorpily. Podle všeho u toho byly i Phoebe s Livvy. Jenom mě zajímalo, jestli ti o tom Millie něco řekla.“

„Ne, ale můžu se jí zeptat, jestli chceš.“

„Asi bude lepší, když to zatím nebudeme moc rozmazávat,“ řeknu. „Počkám, jestli mi o tom Livvy poví sama.“

„Dobře. Zítra večer to pořád platí?“

„Určitě! Nathan se dneska vrátí a už ví, že zítra děti hlídá on.“

„To ráda slyším,“ odpoví se smíchem. „Chlap, který ví, kde je jeho místo.“

„Kam bys chtěla jít?“ zeptám se. „Někam mimo centrum, nebo vyrazíme jen do nějaké místní hospůdky? V Soho nedávno otevřeli nový podnik. Nathan tam byl se zákazníkem a hrozně si to pochvaloval.“

„Klidně to můžeme zkusit. Ale když o tom teď tak přemýšlím, dostanu zaplaceno až za tři dny, takže jestli je tam draho, možná by bylo lepší počkat až po výplatě.“

„S tím si nelámej hlavu. Zvu tě,“ řeknu a všimnu si, jak nakrátko přimhouří oči. Kousnu se do jazyka a okamžitě si přeju vzít svá slova zpět. Nerada bych, aby si myslela, že se chovám povýšeně, ale opravdu bych jí ráda pomohla. Někdy rychleji mluvím, než myslím, proto mi chvíli trvá, než si uvědomím, že by možná ocenila užitečnejší dárek než předražené jídlo v luxusní restauraci.

„Neblázni,“ prohlásí nakonec a já vydechnu úlevou. „Co kdybychom si zítra večer daly pizzu a Soho nechaly na příští týden?“

„To zní jako dobrý plán,“ souhlasím.

2

„Takže pro přijímací salon na Belmont House zvolíme vínovou a zlatou?“ zeptám se členů svého týmu, kteří si pozorně prohlížejí *mood boardy*, jakési nástěnky s jednotlivými návrhy, před sebou.

„Pokusila jsem se vypracovat návrh v královské modři s bílými prvky,“ odpoví Lottie, naše junior designérka, a nepřítomně okusuje tužku. „Ale nevypadá to zdaleka tak dekadentně jako ta vínová.“

„Skvělé,“ řeknu a posbírám papíry, které jsem během schůze rozházela po stole. „Předložíme tohle a uvidíme, jak se jim to bude líbit. Někdo něco dalšího?“

„Já mám pár dotazů ohledně účetnictví,“ ozve se Matt, „ale to může počkat, až se Nathan vrátí z Japonska.“

Při pohledu na hodiny se mi zrychlí dech. „Jestli všechno půjde dobře, měl by přistát tak za hodinu. Když to stihne, zastaví se tady. Víš jistě, že jinak to může počkat do zítřka?“

„Jo, jasně,“ řekne Matt. „Není to nic naléhavého.“

„Dobře, takže jestli je to všechno...?“ Rozhlédnu se po příkylujících hlavách.

„Můžu na slovíčko?“ zeptá se Lottie, která vyčkává, než zbytek týmu odejde.

„Jistě,“ usměju se. „Co se děje?“

„Říkala jsem si, jestli bych na tu schůzku do Belmont House nemohla jet zítra s tebou?“

Na okamžik to zvažuju.

„Mám spoustu nápadů a opravdu si myslím, že jim mám co nabídnout.“ Podívá se na mě, pusou dokořán nad faux pas, které podle vlastního mínění udělala. „Ne že by na tom, co jsme jim už nabídli, snad bylo něco špatného,“ pokračuje rychle. „Je tam všechno, a ještě něco navíc, jako krásně zabalený dárek s velkou zlatou mašlí a podpisem Alice Daviesové...“ Plácá nesmysly a já s povytaženým obočím čekám, co z ní ještě vypadne.

„Nevidím důvod, proč ne,“ řeknu, když se odmlčí, aby se nadechla. „Vlastně to můžeš celé vést, jestli chceš.“

Z úst jí unikne bezděčné vypísknutí. Předstírám, že ho neslyším, i když mi vyvolá úsměv na rtech.

Nemůžu si pomoci, ale žasnu nad tím, jak se za tak krátkou dobu v naší společnosti vypracovala. Když do AT Designs nastoupila, byla tichá jako myška, sotva se dokázala někomu podívat do očí. Vzpomínám si, jak jsem se jí během pohovoru ptala, kde se vidí za deset let, a ona skromně zašeptala: „Na vaší židli.“ Málem jsem vyprskla kávu, jak mě její slova v porovnání s jejím chováním překvapila. Už jenom proto tu práci dostala.

První týden byla skoro němá, jenom podle potřeby přikyvovala nebo kroutila hlavou, ale já jsem věděla, že tam někde uvnitř se skrývá její pravé já. Viděla jsem to, ačkoli mi Nathan odmítal věřit.

„Říkám ti, že jsme vybrali špatnou kandidátku,“ prohlásil druhý den u večere. „Potřebujeme někoho, kdo má něco do sebe – vždyť ani nebude schopná komunikovat se zákazníky.“

Usmála jsem se a zavrtěla hlavou. „Je mladá a stydlivá, ale dřívou v ní ambice a pro design interiérů má opravdový talent.“

Sklesle se pousmál. „Dávám jí dva týdny.“

O šest měsíců později skutečně vylezla ze svojí ulity. Nejenom-

že je schopná spolupracovat s klienty, ale sama pracuje na několika malých projektech.

„Neřeknu, říkala jsem ti to,“ pošeptala jsem potichu Natha-
novi, když nám představila své nápady na koncept nové restaurace,
o kterou jsme usilovali.

„Chytrolínko,“ usmál se, aniž z Lottie spustil oči.

Nedalo se popřít, že zvítězit nad Nathanem mi přineslo nepatr-
ný pocit zadostiučinění. Naše přátelská soutěživost byla součástí toho,
kým jsme byli, ať už v práci, při tenise, nebo když jsme s holkami
hráli hádanou. Převládal však pocit úlevy, že jsem v Lottie možná
našla chráněnkyni, která by ze mě mohla sejmut část tlaku. Nathan
udrhuje v chodu obchodní stránku společnosti, v tom byl a je skvělý.
Daří se nám teď mnohem lépe než kdy předtím. Ale dokud se k nám
nepřipojila Lottie, byla jsem jediný kreativec a mít někoho, o koho
se můžu opřít, kdo mi umožní trochu si vydechnout, znamená, že se
po dlouhé době můžu zase pořádně vyspat.

I když Nathan není z těch, kteří dokážou přiznat porážku, sa-
mozřejmě připouští, že mít Lottie v týmu je výhra, protože těsně před
odjezdem do Japonska sám usiloval o zvýšení jejího platu.

„Má cenu zlata,“ prohlásil rozhodně, když stál v předsíni s cestov-
ní taškou v ruce. „Měla jsi ji vidět na schůzce s Langley Kitchens.
Zobali jí z ruky.“

„To mi nemusíš vykládat,“ odpověděla jsem se smíchem. „Ří-
kala jsem ti to, vzpomínáš?“

„Kdyby mě to napadlo dřív, požádal bych ji, aby mě doprovo-
dila do Japonska.“

„*Opravdu?*“ Překvapilo mě to, i když vlastně ani nevím proč.
Sama jsem se rozhodla, že nepojedu.